

12 Eylül 2010 tarihinde, bu sitede, daha önce yazdığım “**12 Eylül mahkemeleri, ya da ben bu cezaevini yakarım**” adıyla yayınlanan

yazıda, Sağmalcılar özel tip cezaevinden sonra gönderildiğim

Gerede, Bolu ve Adapazarı cezaevlerini

ve 21 mart 1986 tarihinde tahliye oluşumun hikayesini yazmıştım. Bu nedenle, aynı konuya tekrar dönmeyeceğim. İsteyen olursa, adı geçen yazıda okuyabilirler.

Toplam 9 sene süren hapishane yaşantım, 21Mart 1986 tarihinde, tesadüf o ki, doğum gününde bitmiş ve tahliye olmuşum.

Adapazarı cezaevinden tahliye olduğum günün akşam saatlerinde, doğruca, İatanbul-Ankara yolu üzerindeki dört yol kavşağına gelerek. Ankara istikametine giden ilk otobüse bindim. Rüyada gibiydim. Uzaklara baktıkca gözlerim kararıyordu ve dışarda olduğuma inanamıyordum. Otobüs, bir sure sonra yemek molası verdi. Otobüsten indim ve dogruca lokantanın arka tarafına dolaşarak gözden kayboldum. Otobüsün kalkmasını bekliyordum. Takip edilebilirim korkusu içersindeydim ve bu nedenle başka bir otobüsle yoluma devam etmek istiyordum. Antakya’da öğretmenlik yapmakta olan eşimin yanına gitmek için Ankara’ya varıncaya kadar iki otobüs değiştirdim. Ankara’da bir gece kaldıktan sonra Antakya’ya ya geldin ve Altınözü ilçesi **T okaçlı** köyünde öğretmenlik yapan eşimi de yanıma alarak memlekete, köyüme gitim.

Bu yazı dizisinin bundan sonraki bölümü “**Hapistane günlüğü**” değil de, **yeniden örgütsel yaşam** adı altında devam etmeli ise de, şimdilik bu haliyle sürdürmenin de bir sakıncası olduğunu sanmıyorum.

Buraya kadar 29 bölüm olarak yayınlanan hapishane günlüğü, aşağı yukarı 300 sayfadan daha fazla oldu.

Burada bir parantez açmak ve buraya kadar yazdığım olaylar ve yaşadıklarımın tanıkları olan eski yoldaşlarıma bir çağrıda bulunmak istiyorum.

19 Ağustos 1977 tarihinde İstanbul’da yakalandım. Aralık 1979 tarihinde tahliye oldum. Bir

yıl sonra,
yakalandım

Aralık 1980 tarihinde tekrar
ve 21 Mart 1986

tarihinde Adapazarı cezaevinde bir kez daha tahliye oldum.

Her iki yakalanma olayında da, yalnız değildim. Yanımda, onlarca yoldaşım vardı. Siyasi şube sorgularımda ve hapishanelerde de yalnız değildim. Onlarca yoldaşla birlikteydim. . Gizli saklı hiçbir şeyim yok. Yaşadığım dönemin tanıkları yazdığım her şeyi okuyorlar. Bu yoldaşların hepsine sesleniyorum. Anlattıklarım içersinde abartılmış, gerçek olmayan, yada yaşanmamışları yaşanmış gibi yazdığımı ilişkin iddiası olan varsa çıkıp açık açık beni yalanlamalıdır. Anlattığım konular içersinde en küçük bir abartma varsa söylemelidirler.

1974 yılında, **İstanbul Atatürk öğrenci sitesi**'nde çıkan olaylardan sonra yakalanarak 45 gün tutuklu kaldığım olayı saymıyorum.

Diğer her iki yakalanma sırasında (birincisi, **Akbank Harbiye** şubesi kamulaştırma eylemi, ikincisi, Acilciler **İstanbul**

sorumlusu

olarak yakalanma) en küçük bir örgüt sırrını açık ettiğime dair tanıklığı, bilgisi yada konuya ilişkin duyumu olan bir tek kişi varsa çıkıp konuşmalıdır.

Böyle iddiası olan bir kişi ortaya çıkarsa ve benim tarafımdan deşifre edilmiş bir kişi gösterebilirse, yada benim tarafımdan deşifre edilmiş bir eylemin varlığından bahsedebilirse eger, ben, bugüne kadar yazdığım herşeyi yok sayacağım. Bununla da kalmayacak, Mihrac Ural adlı soysuzun hakkımda söylediği herşeyi de kabul edeceğim.

Var mı? söylediğim şeylerin tersini iddia edebilecek kimse var mı? Israrla söylüyorum, masa başında oturarak ona buna çamur atmak değil. İddiası olanların ortaya çıkıp sonuçlarına katlanabileceği bir yüzleşme için meydan okuyorum. Varım diyebilen bir kişi varsa ortaya çıkmalıdır.

Mihrac Ural'a boşuna çağrı yapmadık, Konisyon kuralım derken, laf olsun diye söylemedik. Kendi ihanetini gizlemek için sağa sola çamur atmaya kalkan bir aklaksız adama, "**buyur gel ve kimin bu örgüte ihanet ettiğini**" ispatlayalım diye boşuna meydan okumadık. Cevap vermedi, sesi soluğu çıkmadı, her seferinde

çağrılarımızı unutturmaya kalktı ve yalan üstüne yalanlar uydurdu. Bunlar, bilinen ajan taktikleriydi.

Çetleşmelerinde, zaten kendisi de yazmıyor muydu? **“Ne derlerse desinler inkar edeceksin, İNKAR, İNKAR İNKAR”** demiyor muydu? **“İnkar edecek**

ve sen daha fazlasını iddia edeceksin. ilke, inkar etmek olacak” demiyor muydu?

Bundan sonra önemi kalmamıştır. İsteddiği kadar inkar etmeye devam etsin. Biz, onun ikna olması için yazmadık ki, biz, Türkiye soluna bir kez daha sızmaya çalışan bu sahtekarı çırılçıplak edip yapayalnız ve sersefil ortada bırakmak için yazdık ve bunda da, tahminlerimizin de ötesinde olduk.

Biliyorum. Bu süreç içerisinde bazı arkadaşlarımızı kızdırdık, hatta üzdük bile. İkili sohbetlerde konuşulanları yazdığımız için kızdırdık üzdük. Bunu yapmak istemesek bile yer yer yapmak zorunda kaldık. Karşımızda, yoldaşlarımızı öldürmüş, onlara işkence ederek katletmiş bir katil vardı. Bu katil, devrimci maskesi ile yıllardır içimizde barındı. Yoldaşlarımızı kullandı, onları yabancı bir servisin (Muhabarat'ın) oyuncağı etti. Örgütümüzü tazfiye ederken bu örgüte emek vermiş yüzlerce insanın yarattığı değerleri çaldı. Milyon dolardan bahsediyor. Monte Karlo gibi eğlence merkezleri kurmaktan söz ediyor. Mütahitlik yapıyor. Turizm işletmeciliği yapıyor. Sürgün edebiyatı adı altında hala insanları dolandırmaya devam ediyor. Öldürdüğü yoldaşlar adına “anıt mezarlar” yaptırmaktan söz ediyor ve herkesin gözünün içine baka baka ihanet etmeye devam ediyor. Böyle bir ahlaksızın deşifre edilmesi sadece bizim işimiz olmamalı. Bu örgütlenmeye emek vermiş herkesin işi olmalı. Yüreğinde, az çok geçmişte müzadele ettiği değerlere saygısı olan her yoldaşın bu çabamıza destek olması, bildiklerini anlatması gerekirken, kulaktan kulağa konuşacak şekilde konuşmalarına rağmen devrimci kamuoyunda gizlemeye çalışması kesinlikle doğru değildir. Biz, örgütümüz içerisinde ortaya çıkan ihanetin tüm yönleriyle aydınlatılması ve bir daha aynı hatalara düşülmemesi konusunda, gelecek kuşakların aydınlatılması için çaba sarfediyoruz. Bu arada, kullanılan üslup ve sarfedilen bazı sözlerin de anlayışla karşılanması gerekirken, öze değil de biçime ilişkin yapılan değerlendirmelerin, kimse kusura bakmasın ama samimi olduğuna da inanmıyoruz. Namusluya namuslu demek ne kadar gerekli ise, namussuzlara da namussuz demek o kadar zorunludur. 30-35 senedir, Samandağ ziraat bankası kamulaştırma eyleminde el konulan paraların örgüte aktarılmadığını söyleyenlerin, bu parayı ta o zaman alıp örgütten gizlediklerini açığa çıkartmakla kötü bir iş mi yapmış olduk? Soruyorum, gerçekten kötü bir iş mi yaptık? Bunu söyleyebilecek bir kişi çıkabilir mi? Çıkamaz. O halde, bu parayı aldıkları halde almadık, dağlarda ot yiyerek yaşadık diyen kişilere ne ad vereceğiz? Bu soysuzların HIRSIZ olduklarını söylemeyecek miyiz?

Mihrac Ural artık bu örgütün tüm eski yoldaşları tarafından biliniyor. O artık, **derimci katili** olarak tanınıyor. O artık bir

örgüt hırsızı

olarak, hırsızlık damgasını alınının ortasında taşıyor.

Kıçı açıktadır

. Milyon dolarlarıyla ticaret yapmaya ve hala insanları dolandırmaya devam ettiğini biliyoruz. Önemi kalmamıştır. Parası var evet, ama

haysiyet ve şerefi ayaklar altındadır

.Tarihimizi kirleten bu soysuz satılık adamın

iki yakası elimizdedir

. Bu böyle bilinmelidir.

Bir kez daha tekrarlıyor ve ısrarla çağrı yapıyorum.

Bugüne kadar yazdıklarım her satırın, eski yoldaşlarım tarafından okunduğunu biliyorum. Yazdığım her kelimenin tanıkları vardır. Çağrımı tekrarlıyorum.. İbrahim Yalçın'ın yazdığı her konunun tanıkları eksik gördükleri , çarpılılarak anlatıldığını iddia edebilecekleri bir konu olduğunu iddia edebiliyorlarsa yazsınlar, noktasına virgülüne dokunmadan buradan yayınlamaya hazırız.

Mehmetcik Mehmet Yavuz gibi ne idüğü belli olmayan oğlanlarla işim yok. Mihrac Ural adlı hırsızı da artık muhatap olarak görmüyorum. Bunlar ip cambazlarıdır. Bunlarla ve bu gibileriyle konuşacak birşey kalmamıştır. Bunlarla konuşacak değil görülecek hesaplarımız vardır.

Parantezi kapatıyorum ve yeniden konumuza dönüyorum.

SARI VEDAT KÖYE GELEREK MİHRAC URAL'DAN HABER GETİRİYOR.

Köye geldikten kısa bir süre sonra, tahliye olduğumu haber veren bir mektupla durumu Suriye'ye bildirmiştim. Bir süre sonra, ilk defa gördüğüm bir yoldaş köye kadar gelerek, Suriye'den geldiğini ,Mihrac Ural'ın selamını getirdiğini ve yanına gelmemi istediğini bildirdi. Oturup bir süre konuştuk. Suriye'deki durumları anlattı. Her şeyin iyi olduğunu, yoldaşların, Suriye'de çok zorluklarla karşılaşmalarını, uzun süre **dağlarda ot yiyerek(!) yaşamalarına** **rağmen** çok ciddi bir örgüt alt yapısı

oluşturduklarını, yüzlerce yoldaşın askeri ve siyasi eğitimden geçirilerek hazırlandığını vb anlattı. Demek ki, herşey yolundaydı. İçerde duyduğumuz haberler doğrudu(!) ve yoldaşlarımız boş durmamışlar, çok ciddi hazırlık yapmışlardı. O halde yapılacak tek şey kalıyordu, kaldığımız yerden devam etmek ve mücadeleyi hızlandırmak..

Öyle ya, uzun süre hapishane yaşamış ve bu günleri beklemiştik. Bir an önce mücadeleye kaldığımız yerden devam etmek gerekiyordu. Sarı Vedat olarak tanıdığım yoldaşa, “ **istanbul’a gideceğimi, tahliye olan yoldaşları ve diğerlerini görerek ne yaptıklarını öğrendikten sonra kısa zamanda Suriye’ye geleceğimi**” bildirdim. Yeniden görüşmek suretiyle randevulaşarak ayrıldık.

Bir an önce İstanbul’a gitmeli, bölgedeki yoldaşları gördükten sonra birkaç kişiyle beraber Orta-Dogu’ya geçerek gelişmeleri yerinde görmek ve hangi alanda nasıl bir çalışma yapılacağını konuşarak buna göre hareket etmek istiyordum.

İSTANBUL’DA YOLDAŞLARLA KARŞILAŞIYORUM.

İstanbul’da ilk iş olarak, birlikte yakalanarak beraber hapis yattığımız ve benden bir kaç sene önce tahliye olan yoldaşları görmeye başladım. Görüştüğüm yoldaşlar, **yıllardır örgütsel ilişki beklediklerini, kimseyle ilişki kuramadıklarından yakınıyorlardı**. Hapisten çıkanlar bir yana, hiç yakalanmamış olan yoldaşlar da Aralık 1980 tarihinden (bizim yakalanmamızdan itibaren) bu yana, örgütle ilişki kuramadıklarından yakınıyorlardı. O günden beri, birilerinin gelerek kendileriyle ilişki kurmasını beklemişlerdi. Beni gördükleri zaman sevindiler. Teker teker hepsiyle görüştüm. İlişki sorunun kalmadığını, bundan böyle yeni bir hamleyle kaldığımız yerden devam etmek isteyen yoldaşlarla bu mücadeleye devam etmek istediğimizi anlattım.

“**Ben devam etmek istemiyorum**” diyen yoktu. Tüm yoldaşlar kaldıkları yerden mücadele etmek istediklerini söylüyorlardı.

Suriye ile yaptığım telefon görüşmesinde, İstanbul örgütlenmesinin son durumunu Mihrac Ural ile konuştum. İzmir’e gitmemi ve Mürüvvet ile görüşmem istendi, Mümkünse Mürüvvet’le birlikte Suriye’ye gelmem isteniyordu.

İstanbul'dan sonra İzmir'e geçtim. İzmir'de M. Çiler'le görüştüm ve bir gece M.Çiler'in evinde misafir olarak kaldım. M. Çiler'e, Orta-Dogu'ya gitmemiz gerektiği konusunda yoldaşlardan haber geldiğini ve ne düşündüğünü sordum. Gitmek istemiyorum demedi ama, gitmek istediğini de söylemedi. Kararsız görölüyordu. Suriye'ye gitmemiz halinde, **Kongre'de MK olarak herkesin karşısında oturacağımızı**

ve herkes tarafından tanınacağımızı, bu nedenle, bir kişinin yakalanması halinde derhal deşifre olacağımız için kısa süre sonra yeniden yakalanacağımızı anlatıyordu. Bir ara, ' **'senin de gitmen doğru değil, içerde yeni çıktın, bir süre düşünsen, dinlensen iyi olur** 'dedi. Orta-Doğu'daki durumun iç açıcı olmadığını anlatmak istiyordu ve sürekli olarak kısa zamanda yakalanırsınız deyip duruyordu. M. Çiler ile yaptığım görüşmeyi Suriye'ye rapor ettim ve ' **'yoldaş'ın gelme eğilimi içersinde olmadığını tahmin ediyorum'** dedim. Cevap olarak bana söylenen, ' **'önemli değil sen gel yeterlidir'** oldu.

İstanbul'da bir süre daha kaldım. Suriye'ye gönderilmesi gereken yoldaşları tespit ederek gönderecek ve ardından da ben gidecektim.

(31.bölüm. Suriye'ye gidişim ve Suriye'deki olaylarla devam edecek)